

בניחת

דבר כל דברך בנות למל אדם ובכל עת

לזכר נשמות מ"ה קדושי מירון תשפ"א

עזוב תעזוב את כל ההתחשבוניות

להלכה
מועשה

הטלפון רטט בכיסו של יענקי, על הצג הופיע המספר של מוקד הארגון בו הוא מתנדב. לקח לו שניות מספר להיזכר, שכעת הוא התורן שעליו לקבל את השיחות ולהפנות אותם למתנדב המתאים, שיוכל להיות לעזר ליהודי שנתון במצוקה.

הקול מעבר לקו היה נשמע לו מוכר. הפעם מדובר בבקיה קלה יחסית, פנצ'ר בגלגל, בשולי הדרך, בכביש הראשי, לא הרחק מכאן. הוא התלבט את מי מהמתנדבים יהיה הכי מתאים לשלוח. עד שברגע אחד הכתה בו ההכרה, והוא

זיהה את הקול שמעבר לקו. אכן, זהו האיש הזר, מהבניין שממול. כן, אותו אחד שבאופן קבוע נוהג לחנות על המדרכה עם רכב הפאר שלו, חוסם את הדרך ומסכן את הולכי הרגל. כמה פעמים שניסה להעיר לו בעדינות על הרגלו האנוכי והמסוכן, הסתיימו בצורה לא נעימה. ועכשיו הוא תקוע, ממתין לעזרה.

מאבק פנימי קצר התחולל בליבו של יענקי, ולאחריו, הוא החליט שהוא לא מוותר על המצווה. הוא בעצמו, יעזוב את כל עיסוקיו, וילך לקיים בהידור את מצוות 'עזוב תעזוב עימו' - להניח את כל המשקעים בצד ולסייע ליהודי הנמצא במצוקה.

ועוד כמה מילים על 'עזוב תעזוב עימו'

א. מצווה מן התורה לסייע ליהודי שנתקע בדרכו שנאמר: "כִּי תֵרָאֶה חָמוֹר שֶׁנֶּאֱרָב רֶבֶץ תַּחַת מְשָׁאוֹ וְחִדַּלְתָּ מֵעֹזֹב לוֹ עֹזֵב תַּעֲזֹב עִמּוֹ".

ב. מלשון הפסוק נשמע, שהמצווה היותר מהודרת היא לסייע דווקא לאחד שיש לו שנאה עליו, ואף כאשר השנאה מוצדקת על פי הדין, יש לעזוב את השנאה וללכת לסייע לו.

ג. מצווה זו היא חיוב גמור למי שנמצא בטווח ראייה, ששיערו חכמים שהוא מרחק של 266.66 אמה, שהם כ-135 מטר.

מעשה רב

התקווה האחרונה: "אני אחכה עבורכם"

התינוק הבוכה. מחד, הילד הרעב דורש את מזונו, ועכשיו. מה עוד, שהרעש שהוא מקים עלול למשוך את תשומת לב נציגי השלטון הרוסי, שלא ראו בעין יפה את נסיון ההגירה מארצם, וברגע אחד עלולים לכלות את זעמם בכל הנוכחים. מאידך, אם יעזוב כעת את התור, ייתכן מאוד שלא תהיה

הזדמנות נוספת להשיג אשרת נסיעה מצילת חיים. מי שנחלץ למצוקתו, הוא הגאון רבי שמואל דוד וואלקין זצוק"ל, אשר בפשטות הציע שהאב והתינוק ישובו לביתם, ואילו הוא ימתין במקומם וינפיק עבורם את האשרה המיוחלת. כך המתין על רגליו במשך שעות ארוכות, תוך סיכון חייו, כדי להציל עוד משפחה בישראל.

קול בכיותיו של התינוק המיילל, משך תשומת לב מהאנשים הרבים שעמדו בתור העצום שהשתרך בפתח הקונסוליה היפנית. מבטו של האב המוטרד נע ביאוש בין בנו הרעב שהחזיק בידיו, לבין נסיון נואש לאמוד את מספר הממתינים לפניו, ולשער כמה שעות ארוכות עוד נותר לו לחכות.

היה זה בעיר קובנה, אשר בליטא שנשלטה בידי הרוסים. בחסדי שמים, נוצר חלון הזדמנויות קצר-מועד, להשיג וויזה ליפן, ובכך להימלט מאדמת אירופה הבווערת. מאות יהודים נהרו לקונסוליה, ועמדו בתור הארוך, מנצלים את התקווה האחרונה שנותרה.

אבל כעת, הדילמה הקשה ניכרה על פניו של אבי

דרכיה: נועם!

מן הפרשה

מה אין ללמוד

זֶה עֲשִׂים שְׁנֵה אֲנֹכִי עִמָּךְ
רְחִלְיָה וְעִיָּה לֹא שָׁכְלוּ
וְאִילֵי צִאֲנָךְ לֹא אֶכְלָתִי:
(לא, לה)

יעקב הדגיש את היותו עשירים שנה 'עמך'. ובכך ביקש לומר ללבן הארמי, למרות ששהיתי תקופה כה ממושכת יחד איתך, בכל זאת לא למדתי מרמאותך, ולא דבק בי מאומה מהנהגתך השלילית...

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה והצלחה, לפרטים: kdosheimeron@gmail.com

י"ל ע"י עמותת קדושי מירון תשפ"א | kdosheimeron@gmail.com

"פתחנו אכסניה לעוברי הרכבת"

א"ר יוחנן משום ר"ש בן יוחאי, מאי דכתיב: אשריכם זורעי על כל מים משלחי רגל השור והחמור? כל העוסק בתורה ובנמילות חסדים - זוכה לנחלת שני שבמים, שנאמר: אשריכם זורעי, ואין זריעה אלא צדקה, שנאמר: זרעו לכם לצדקה וקצרו לפי חסד, ואין מים אלא תורה, שנאמר: הוי כל צמא לכו למים. (בבא קמא יז, א)

פעם פגש את אחד מגדולי הדור שלא הכירו, והתעניין מהו תפקידו. למרות היותו אדמו"ר לאלפי חסידים, השיב רבי ישעיה בענווה: "במקום מגורי בקרעסטיר ישנה תחנת רכבת, שרבים יורדים בה וממשיכים דרכם במרכבה. בדרך כלל המה רעבים וצמאים, על כן פתחנו בית אכסניה - 'קרטשמע', שם תפקידי הוא להכין את האוכל עבור האורחים הרבים..."

בשנה אחת מצאוהו בשעה הנשגבה של קודם התקיעות, עומד ופורס עוגות לציבור הרחב, למען ישיביעו את נפשם קודם התפילה הארוכה. למי שהביע תמיהה על כך השיב: "הצדיקים הגדולים, עוסקים לפני התקיעות ב'רזין דרזין' - כוונות עילאות, ואילו אני הקטן עוסק ב'לשובע ולא לרזון' - להשביע נפשות ישראל".

סח פעם הגאון רבי זיסקינד לנדא זצוק"ל: "ישנם כמה סוגים בגדולי ישראל, חלקם התפרסמו בהיותם גדולי ההוראה, חלקם בעוצם בקיאותם או בהיקף עיונם, אך ישנם גדולי ישראל שנועדו בגדלותם בדיני אהבת השם ואהבת ישראל, ועסקו רבות בסוגיה של 'אהבת לרעך כמוך' ועוד סוגיות חמורות מעין אלו, שלא רבים נזקקים להם".

אחד מאלו שעלה ונתעלה בסוגיה זו של אהבת ישראל טהורה, היה הרה"ק רבי ישעיה מקרעסטיר זצוק"ל, אשר יחד עם גדולתו ושגב קדושתו, נודע והתפרסם במידת החסד שהיה מופלג בה עד מאוד. ביתו היה פתוח לרווחה להמוני בית ישראל, שבאו להשביע את רעבונם בסעודות הענק שהיה עורך, כאשר הוא עצמו עסק בהכנת ותיקון המאכלים להשביע נפש כל חי.

השו"ת השבועי

שאלה שבועית 21

את תשובותיכם יש לשלוח לדוא"ל המופיע בעמוד הראשון של הגיליון או להקליט את תשובתכם בקו *בנחת' שמספרו - 6736 בין המשיבים יוגרלו כרטיסים לרכישת ספרים ע"ש 50 ש"ח

העובדים. אבל למנהל הסניף, שהרי העובדים חייבים אף לו את עבודתם, יש לו זכות וסמכות להכניס לקוחות נוספים.

ויש לבחון את הדבר בשיקול דעת, שהרי אינו דומה מי שהגיע ממרחק ואיחר ברגעים ספורים את שעת הסגירה, ומן הראוי להתחשב בו, בשונה ממי שמגיע מלכתחילה זמן רב אחר שעת סיום השירות.

ולמעשה, אפשר להציע פיתרון מעשי שיועיל בעז"ה לכל הצדדים, והוא להקדים את שעת הסגירה הרשמית, כחצי שעה לפני שעת הסגירה המתוכננת. כך שגם אותם אלו שאיחרו את השעה הרשומה, יזכו אף הם להכנס, ובפועל לא יאלצו לשרת את הלקוחות מעבר לשעה שתוכננה מראש לשעת סיום העבודה.

פניעה ישירה

אציין כי בימי שגרה, בחניה זו מתקיימים לעיתים מכירות שכונתיות שונות, שמשלמות לוועד הבית תשלום סמלי עבור השימוש בשטח המשותף. העמותה הנוכחית לא תיאמה איתנו את הקמת האוהל. השאלה האם ראוי שאבקש מהם תשלום על השימוש בשטח הפרטי ששייך לשכנים, או שאניח להם להשתמש כך, מחמת שמטרתם לטובה, ובכל מקרה הבניין עומד ריק?

הבניין בו אני מתגורר ספג פגיעת טיל ישירה, שגרמה נזק רב, ועל כן הבניין פונה מיושבויו. יחד עם עוד רבים מתושבי עירי, אנו שוהים בבית הארחה במרכז הארץ. לפני כשבוע חזרתי לקחת דברים מהבית הנעול, ולהפתעתי אני מגלה שבחניית הבניין הוקם אוהל המופעל ביד אחר מארגוני החסד, ונועד לעזרה עבור התושבים שבחרו להישאר.

תקציר השאלה הקודמת:

מנהל סניף בנק שואל האם להכניס לקוחות המתדפקים נואשות על דלתות הסניף, אחרי שעת הסגירה, כאשר הדבר בא על חשבון צוות העובדים שנאלץ להישאר לעבוד זמן רב יותר.

הגאון רבי צבי רותן שליט"א, רב מכוון 'אש התורה', ראש כולל הלכה ומו"צ בשכונת גני איילון - לוד, משיב:

במידה והעובדים מקבלים את שכרם באופן גלובלי, מבלי תלות לשעות אותם הם עבדו, נמצא כי לא יקבלו כל תמורה נוספת עבור הזמן הנוסף אותו יידרשו להישאר. וממילא אסור לחייב אותם להישאר מאומה מעבר לזמן הקצוב, ויש בדבר חשש איסור גזל ואיסור לא תרדה בו בפרך.

לקבלת העלון במייל שלחו מייל ל- benachat45@gmail.com

קו 'בנחת'
*6736

